

een paar uur geslapen hebben. Er was een heel eenvoudig ameublement van pitchpine, een tafeltje met een gebloemd kleed, en een kleine, witte lampetkan. Ze voelde zich behagelijk in het holletje van haar bed, de lakens roken zoo frisch, en haar lichtam was warm. Tegen den muur stonden haar koffers; die zagen eruit, alsof ze hier niet hoorden, zoo'n beetje versleten en wereldsch.

In den tuin hoorde ze kinderstemmen, dicht onder haar raam, plotseling.

— Zeg, Hans, je fiets staat in de zon. — Nu ging er een bel door het huis, hel en tinkelend. Het diner, dacht ze, en keek op haar horloge. Ruim zes uur; ja, een Hollander at niet om half negen, zooals een voorname Londenaar. In Engeland gingen de kinderen altijd te laat naar bed. Ze zou niet opstaan, heerlijk blijven liggen; straks misschien, tegen theetijd. Wel wilde ze meer Hollandsch hooren, vooral van kinderen. — Zeg Hans, je fiets staat in de zon;— wat grappig. En ze zou zichzelf dwingen in haar eigen taal te denken. Kwam ze dan ver van Lilly af? och nee. Zorgen voor het kind, dat had ze toch zoo goed mogelijk gedaan. Zoo goed mogelijk, herhaalde ze fluisterend, in het Nederlandsch nu; Jack zou haar niets verwijten.

Nog eens luidde de bel, kort ditmaal.

— Jopie, hoorde ze roepen, kom dan, kindje.

Als iemand haar riep, zou ze willen opstaan. Wonderlijk, dat ze al zoo was uitgerust, en ook bijna geen hoofdpijn meer had. Een kleine kring van menschen, en daarin te worden opgenomen.

Een klop op haar deur. — Komt u eten? — Ze had een kellner gezegd, haar niet te storen.

— Ja, riep ze, ik kom. — Maar toen ze naast haar bed stond, aarzelde ze weer. Ze zou laat zijn, want ze moest toch eerst haar koffers uitpakken? Maar het verlangen naar menschen zegevierde, en ze kledde zich vlug. Ik ken al Hans en Jopie, dacht ze.

Een kwartier later trad ze de eetkamer in. Aan een ronde tafel in 't midden zat een familie met kinderen, in de hoeken nog enkele gasten, twee aan twee. Iedereen keek naar haar, en de groote menschen knikten beleefd met hun hoofd.

— Moeten we groeten? vroeg een kleine jongen, vrij luid, en een meisje zei parmantig: Het is een Engelsche. De moeder van het gezin bloosde een beetje, wist niet zoo gauw, hoe te vermanen.

Een bedienend meisje wees Ina haar plaats, sprak van „nachsर्वieren”. Een vriendelijk rond, echt Duitsch gezichtje. Ze kon den kleinen jongen zien, hij at smakelijk, maar keek bij iederen hap naar haar op. Het zusje naast hem gaf hem een stomp: Niet zoo kijken, jô. Maar zijn helder blauwe oogjes glinster-lachten al naar de vreemde dame.

Ina zag het niet; ze keek naar een bak met geraniums, die in de late